

Annes fødselsdag

Anne er seks år. På sin fødselsdag lærer hun en ny leg af onkel Frank om en lille kattekillling der er ude og gå tur. Det er onkel Franks hånd som er kattekillingen . . .

Anne kunne godt lide onkel Frank. Han fik hende altid til at le ved at lave sjove ansigter, og hun kunne lide at sidde sammen med onkel fordi han aede hendes hår. Det var en rar følelse. Af og til når der var mange voksne i huset, gik onkel Frank sammen med Anne op på hendes værelse. Der var fredeligt, og Anne viste Frank sit legetøj.

På Annes seksårs fødselsdag gik det som det plejede. Inden længe morede alle de voksne sig med voksensnak, og Anne listede sammen med onkel Frank til Annes værelse. Hun demonstrerede ivrigt sine gaver for Frank indtil Frank lo og begyndte at lave ansigter.

”Vil du høre noget musik Anne?” spurgte han midt i Annes ordstrøm. Anne hoppede op på sengen. Frank fandt et bånd, startede Annes båndspiller og lukkede døren til værelset, mens Anne hoppede på sengen i takt til musikken. Hun snurrede rundt så kjolen struttede omkring hende og skænkede det ikke en tanke, at dansen viste hendes bare ben helt op til

undertøjet.

Frank tog Anne i hænderne mens hun hoppede på madrassen. De svingede og hvirvlede indtil Anne tumlede om og Frank begyndte at kilde hende.

"Hiii!" Skreg Anne, idet hun forsøgte at undgå Franks hænder. Frank stoppede kilderiet. Gispende satte Anne sig op støttende med armene bag sig og med krydsede ben. Frank satte sig på gulvet ved siden af sengen.

"Anne, vil du lege en ny slags leg?"

"Hvad for en leg?"

"Det er en kattekillling som er ude og gå tur."

"Hvordan det?"

"Her er en kattekillling." Frank satte to fingre på sengetæppet og lod fingrene spadsere af sted, "kattekillingen er ude og gå i den store verden."

Anne så til mens Franks fingre kravlede ind under en pude. "Hvad mon der er herinde?" Frank gjorde sin stemme nasal.

"Hm, ikke noget. Skal vi gå videre?"

De vandrende fingre nåede til Annes bare ben og hoppede op på hendes knæ. "Her er et bjerg, hundrede meter højt."

Anne fnisede. Fingrene hoppede ned igen.

"Hov, nu er der jordskælv, kunne du mærke at jorden rystede?"

Anne tog hånden for munden.

”Skal vi prøve igen?”

Anne nikkede spændt, mens Franks fingre spadserede op ad hendes ene lår. De nåede helt op til hendes talje.

”Der er sne på bjerget. Tror du kattekillingen kan lide sne?”

Anne rystede på hovedet.

”Hm, der er vist for meget sne, vi må heller finde en hule.”

Franks fingre vandrede nedad igen til kanten af kjolen.

”Hov, hvad er det? Her er vist en hule. ”

Franks fingre hoppede ned i mellemrummet mellem Annes lår. ”Her kan kattekillingen gemme sig for sneen.”

Anne prøvede at holde latteren tilbage, mens Franks fingre vandrede. Hun gav et lille hvin, da fingrene rørte hendes inderlår. Frank aede hende i hulningen helt oppe ved trussekanten. Anne sad stiv.

”Frank?” Sagde hun tøvende.

”Ja, Anne? Det er bare en leg.” Frank gjorde sin stemme almindelig, og Anne lod til at acceptere svaret. Franks sjove stemme vendte tilbage. ”Ohh! Hvad er det som bor i hulen? Jeg tror der er en pige derinde!”

Franks fingre famlede som en kattepote på Annes trusser.

”Der er sne foran hulen, vi må grave sneen væk så kattekillingen kan komme ind i varmen.”

Anne følte, hvordan Frank skubbede elastikken i det ene bukseben til side.

”Det er bedre,” fortsatte Frank med nasal stemme. ”Vi må hellere kigge os lidt omkring i hulen.”

Anne vidste ikke hvad hun skulle tænke. Det var mærkeligt at Frank rørte hende på det sted, men Frank var voksen, og det var jo en leg. Anne sad helt stille. Musikken spillede, og Anne kunne høre de andre voksne snakke i stuen nedenunder. Franks fingre aede hende på sprækken ganske forsigtigt, indtil Frank registrerede Annes forlegne blik. Så flyttede han hurtigt hånden.

”Nå, skidt, kattekillingen vil hellere lege ude i solen.”

Han kildede Anne bag knæet til hun brød ud i søde hvin, som om det underlige ikke var hændt.

”Vi må hellere gå ned til de andre, okay?” Frank rejste sig. Han tog Anne ved hånden og løftede hende til oprejst stilling på sengen.

”Der er nok lidt mere kage til os.” Han snurrede hende rundt så kjolen svævede, inden han satte hende på gulvet. ”Måske kan vi lege med den lille kattekillen en anden gang?”

Anne nikkede tøvende.

”For resten, så tror jeg at det er en usynlig

kattekillning, så vi fortæller ikke om den til de andre, okay?”

Igen nikkede Anne, nu lidt mere ivrigt. Hun kunne godt lide hemmeligheder, og en usynlig kat som kun hun og onkel Frank vidste om, var en god hemmelig. Og det andet - det vidste hun ikke rigtigt, men det hørte vel med til at lege med den usynlige kat.

